

■ Ἕνα εὐλογημένο καὶ μοναδικὸ φυτό

Τὰ «δάκρυα» τῆς Παναγίας* «Πᾶρε, παιδί μου, τὰ δάκρυά μου...»

Πολλοὶ θὰ τὸ θεωροῦσαν ὑπερβολή. Ἄλλοι ἓνα ἀπίστευτο γεγονός. Ἄλλοι θὰ ἔσκυβαν μὲ περιέργεια πὺν ἀμέσως θὰ μεταστρεφόταν σὲ καχυποψία. Ἡ ἄγραφος ὁμως παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας, μέσα στὴν ὁποία δὲν συναντᾶ, ἀλλὰ οὔτε καὶ ἀναζητᾶ κανεῖς, τεκμήρια λογικὰ καὶ ἀποδείξεις, μιὰ πὺν τὸ θαῦμα ἔρχεται δυναμικὰ νὰ ἀγγίζει τὴν πραγματικότητα καὶ ἡ ἔννοια τοῦ «ἀδυνάτου» χάνει τὴν ὑπόστασή της μπροστὰ στὴν ἔννοια τοῦ «δυνατοῦ» γιὰ τὸν Παντοδύναμο Θεό, θεωρεῖ τὸ γεγονός, θαῦμα διαχρονικό, δωρεὰ τοῦ Πολυεύσπλαγχνου Θεοῦ καὶ τῆς Παναμώμου Αὐτοῦ Μητρός.

* * *

Ὁ λόγος γίνεται γιὰ τὰ λεγόμενα «δάκρυα τῆς Παναγίας». Τὸ «κομβολόγιον», πὺν θὰ θελήσετε καὶ σεῖς ἴσως νὰ πιάσετε στὰ χέρια σας, φτιάχνεται ἀπὸ Ἀγιορεῖτες Μοναχοὺς καὶ εἶναι καὶ αὐτὸ καρπὸς προσευχῆς καὶ θερμῶν δακρύων, ὅπως ὅλα ἐξ ἄλλου τὰ ἐργόχειρά τους, τὰ ὁποῖα προσφέρουν μὲ ἀγάπη ἀνυπόκριτη καὶ πίστη στὸν Θεὸ καὶ τὴν Μητέρα Του, πὺν προστατεύει καὶ σκέπει τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ ὅλους γενικὰ ὅσους προστρέχουν μὲ πίστη καὶ ἐλπίδα στὸ ἐπίγειο Περιβόλι Της.

Αὐτὸ ὁμως τὸ «κομβολόγιον» ἔχει μία ἰδιαίτερότητα, ἡ ὁποία τὸ καθιστᾶ μοναδικὸ καὶ ἀξίας ἀνεκτίμητης γιὰ τὸν κάθε πιστό, οἱ χάντρες του εἶναι καρποὶ ἐνὸς φυτοῦ, τὸ ὁποῖο φέρει τὴν ὀνομασία «Τὸ δάκρυ τῆς Παναγίας».

Φύτρωσε θαυματουργικῶς κάτω ἀπὸ τὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν φρικτὴ ἐκείνη καὶ μεγαλειώδη συγχρό-

νωσ, ἁγιασμένη ὥρα τῆς Σταυρικῆς Θυσίας Του, ἐκ τῶν ἐκχεομένων θερμῶν δακρύνων τῆς Παναγίας, τὰ ὁποῖα ἐπήγαζαν ἀπὸ τὸν ἀκατάβλητο θεῖο πόνο καὶ ἀγάπη τῆς Μητέρας τοῦ θυσιασθέντος γιὰ τὴν Σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι δηλαδὴ στὴν οὐσία, μία θαυμαστὴ ὑποστατικὴ μεταφορὰ τῆς θλίψεως καὶ τοῦ πόνου, τῶν δακρύνων τῆς Παναγίας μας, Μητρὸς τοῦ Κυρίου μας, στοὺς καρποὺς αὐτοῦ, τοῦ εὐλογημένου, μοναδικοῦ φυτοῦ.

Τόσο μεγάλη ἦταν ἡ εὐλογία ποὺ ἄφησε στὸν ἄνθρωπο μὲ τὰ δάκρυά Της, ὥστε τὸ εὐλογημένο «κομβολόγι» ἦλθε μὲ ἓνα ἐπὶ πλέον θαυμαστὸ σημεῖο, νὰ ἀναπληρώσει τὴν στέρηση τοῦ «δυνατοῦ» κομβοσχοινίου, στὰ χέρια ἐνὸς εὐλαβοῦς Μοναχοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐδύνατο νὰ πλέξει κομβοσχοῖνι, γι' αὐτὸ καὶ παραπονοῦνταν μὲ συντριβὴ στὴν Παναγία γιὰ τὴν «ἄδικη» αὐτὴ ἀποστέρηση.

Ἐκείνη τότε, ὡς πολυεύσπλαγχος καὶ καλὴ Μητέρα, παρουσιάστηκε θαυματουργικῶς μπροστά του καὶ τὸν ἐρώτησε: «Γιὰ ποιὸν λόγο εἶσαι τόσο περίλυπος;». Ἐκεῖνος καὶ πάλι μὲ δέος καὶ πόνο Τῆς ἀποκρίθηκε: «Γιατὶ δὲν μπορῶ κι ἐγὼ νὰ πλέκω κομβοσχοῖνι».

■ **Ἐκείνη τότε, ὡς εὐσυμπάθητος Μητέρα, τοῦ ἔδωσε τοὺς σπόρους αὐτοῦ τοῦ φυτοῦ λέγοντάς του: «Πάρε, παιδί μου, τὰ δάκρυά μου, καλλιέργησέ τα καὶ κάμε κομβολόγια προσευχῆς, μὲ τὰ ὁποῖα οἱ ἄνθρωποι θὰ μποροῦν νὰ λέγουν τὴν μονολόγιστο καρδιακὴ εὐχή: “Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με” καὶ “Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμας”». Ἀμήν.**

(*) Περιοδ. «Πρωτάτον», 114 / Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2009, σελ. 239-240. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

